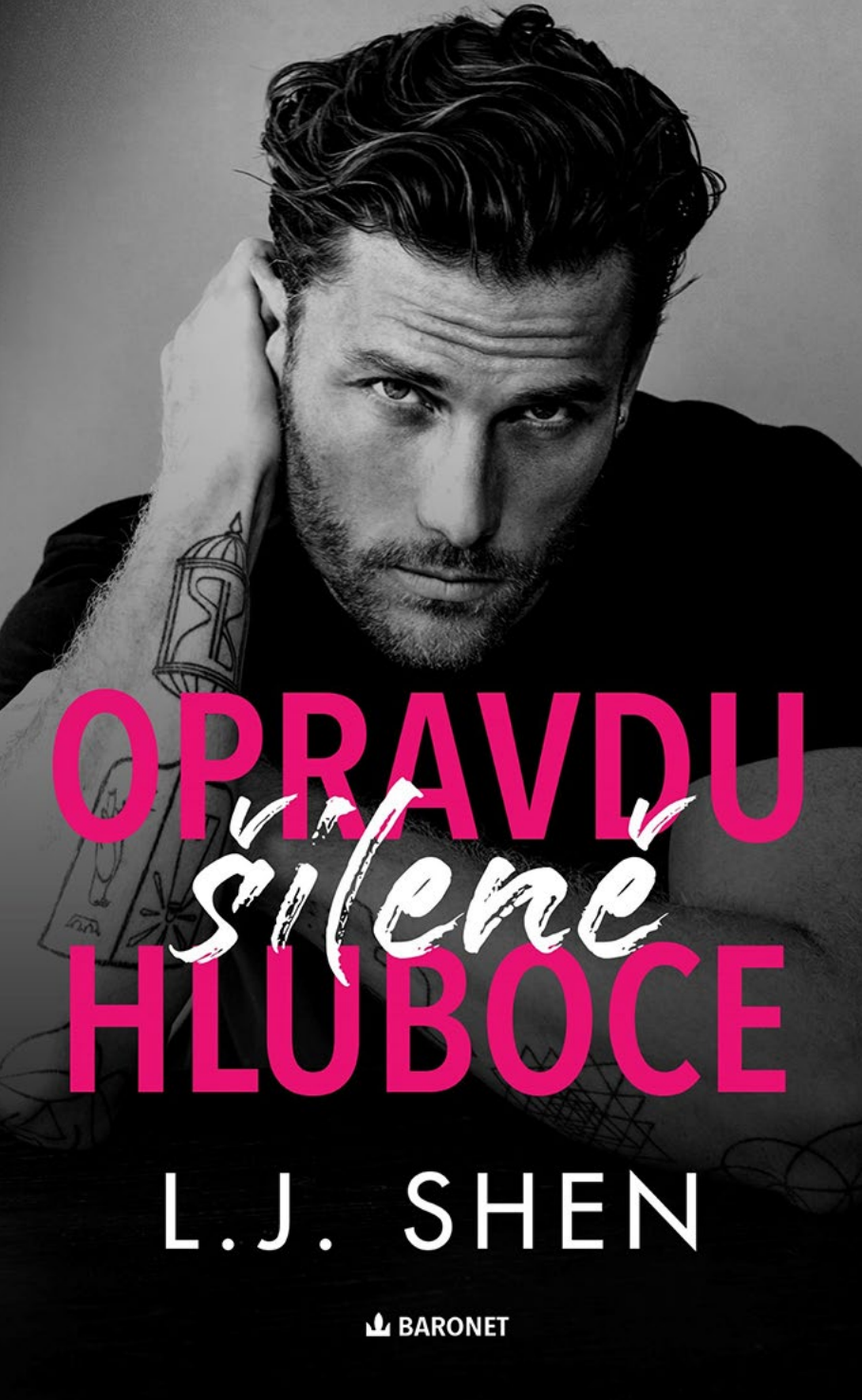




OPRAVDU
silene
HLUBOCE

L.J. SHEN

Opravdu šíleně hluboce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz



L. J. Shen

Opravdu šíleně hluboce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Milé čtenářky,

Maya Angelouová kdysi řekla, že neexistuje větší utrpení než v sobě nést nevyslovený příběh, a já s ní musím souhlasit. Ambros a Calla se mnou byli snad odjakživa.

Vždycky jsem chtěla vytvořit svéráznou, společensky neobratnou hrdinku. Někoho, kdo pokaždé plácne nevhodnou věc v nevhodný okamžik, i když to myslí dobře.

Pokud jde o Rowa, je to v jádru citlivý člověk s tvrdou skořápkou, takový dobrácký retrívr, co se nebojí ukázat zuby.

Šla jsem do toho příběhu s touhou napsat bláznivou romantickou komedii, znepokojivý milostný román, z něhož se svírá srdce dojetím, čtení pro ženy, všechno v jednom. Zabralo mi to půl roku, ale zvládla jsem to. Opravdu zvládla.

Byla to zábavná, divoká, trýznivá, ohromně uspokojující jízda.

Takhle série mě naprosto pohltila a nemohu se dočkat, až zjistíte, co jsem si pro vás připravila. Moc děkuju, že jste to riskly.

S láskou



J. Shen
2020

OPRAVDU *silně* HLUBOCE

Zakázaná láska (1)

L. J. SHEN

 BARONET

*Věnováno všem dívkám, které vědí, že pohádkový
princ je hodný, ale ničema zase umí využít všechnen
potlačovaný vztek v posteli.*

Jde o to, vybrat si muže, který dokáže být oběma.

*„Každý chce zářit jasně jako diamant,
ale nikdo se nechce nechat vybrousit.“*

ERIC THOMAS

PLAYLIST

- „Truly Madly Deeply“ - Savage Garden
- „The Final Countdown“ - Europe
- „Creep“ - Radiohead
- „End of the Road“ - Boyz II Men
- „I'd Do Anything for Love (But I Won't Do That)“ -
Meat Loaf
- „Torn“ - Natalie Imbruglia
- „Basket Case“ - Green Day
- „Why Can't We Be Friends?“ - Smash Mouth
- „Crush“ - Jennifer Paige
- „There She Goes“ - Sixpence None the Richer
- „Alive“ - Pearl Jam
- „Gonna Make You Sweat (Everybody Dance Now)“ -
C+C Music Factory
- „Baby Can I Hold You“ - Tracy Chapman
- „I Will Always Love You“ - Whitney Houston
- „Human Nature“ - Madonna
- „All I Want for Christmas Is You“ - Mariah Carey
- „Lovefool“ - The Cardigans
- „Doll Parts“ - Hole
- „Friday I'm in Love“ - The Cure

„Never Ever“ – All Saints
„I Try“ – Macy Gray
„Everybody Hurts“ – R.E.M.
„You Get What You Give“ – New Radicals
„Back for Good“ – Take That
„Gold Soundz“ – Pavement
„Whatever“ – En Vogue
„What’s Up?“ – 4 Non Blondes
„Desert Rose“ – Sting
„All That She Wants“ – Ace of Base
„Ordinary World“ – Duran Duran
„The River of Dreams“ – Billy Joel
„Closing Time“ – Semisonic
„Doo Wop“ – Lauryn Hill
„Emotions“ – Mariah Carey

ÚVOD

CAL

„Creep“ - Radiohead

Osmnáct let

Kdyby mi někdo před hodinou řekl, že budu přišpendlená pod Rowem Casablancasem, polonahá a svíjet se na kapotě jeho černého mustanga, myslela bych si, že je v nějakém průšvihů, a tak se mě rozhodl zdrogovat a odebrat mi orgány, aby se dostal rychle k penězům.

Row ke mně necítil nenávist. Ani mě nemiloval. Tip-la bych si, že jeho city vůči mně byly na škále někde mezi *Koukni na tu roztomilou husičku* a *Do hajzlu, zapomněl jsem, že existuje*.

Byla jsem nejlepší kamarádka jeho mladší sestry. Trapné nemehlo, které trpělo záchvaty mnohomluvnosti a mimořádně pochybným módním vkusem.

Netrpěla jsem pochybným módním vkusem. *Měla* jsem ho. Zažalujte mě za oslavu vlastní individuality.

Vždycky jsem si myslela, že Row mě má rád stejným způsobem, jako mají lidi rádi štěňata – protože jsou roztomilá, hloupá a zbožňují zem, po které cho-

díte, i když jste příšerný člověk, co loupe mandarinky na veřejných místech. *Ale odbočuju.*

Chovat malou, naprosto zvladatelnou zamilovanost k bratrovi svojí nejlepší kamarádky je kliše. Nicméně jsem byla posedlá devadesátkami, obdobím, které vyznávalo platné a prověřené vzorce. Tudiž mi toužení po něm sedělo jako zadek na hrnec.

Na svoji obranu chci říct, že bylo nemožné, aby po něm moje adolescentní já netoužilo: 1) měřil 195 centimetrů, měl pružné, vypracované svaly, rozčuchané černé vlasy a čelist pevnější než všechna moje novoroční předsevzetí dohromady a 2) naprosto splňoval představu zlého hochy – včetně sportovního auta, atletických genů, vtipných bonmotů, úsměvu s dolíčky a úzkých džínů v rozšněrovaných kanadách.

Abych to shrnula, při pohledu na toho frajířka se vám v hlavě rozblíkalo varovné červené světlo – oblíbená barevná škála mojí věkové skupiny. Takže ano. I já jsem *samozřejmě* chtěla podlehnout staršímu bratrovi Dylan Casablancasové. Kdo by nechtěl? Celá naše střední škola ho uctívala jako boha. Fenna McGeeová dokonce jednou vyrobila samolepku s textem *Netvrším, že Row Casablancas a Bůh jsou stejná osoba – ale viděli jste je někdy společně v jedné místnosti?*

Šlo o to, že Row měl zrovna jazyk v mém krku tak hluboko, až jsme hráli hokej s mandlemi. Jeho erekce o velikosti balistické střely se mi tiskla na knoflíky žluté kostkované sukně a hrozilo, že je vytrhne z látky a pošle na Mléčnou dráhu. A já dokázala myslet jen na to, že Dylan zrazuju.

V krku jsem cítila pachut' žluči. Dylan nesnášela, když její kamarádky padaly jejímu bratrovi k nohám. Předstírala zvracení pokaždé, když s ním koketoval

někdo, koho jsme znaly, proto bylo moje chování na-prosto neomluvitelné. Ale byla jsem namazaná, mimo-řádně uvolněná a nezvykle lehkomyšlná. Navíc... Dylan byla zvyklá, že Row klátí její kamarádky, jako by to byl olympijský sport, tak co na tom, že jich bude o jednu víc?

Taky jsem se vždycky snažila každého potěšit a *moc* jsem chtěla potěšit Rowa. A tak jsem vzrušeně sténala, což jsem se naučila na Pornohubské univerzitě předstíraných orgasmů. Samozřejmě včetně zmítání hlavy, nadšeného hekání a holčičích vzdechů.

Row si to vyložil jako pozvánku k dobytí druhé me-ty, omotal mi kolem krku mozolnaté prsty a přitiskl mě na kapotu svého auta. Stále z ní sálalo teplo z mo-toru a mně blesklo hlavou, jestli nebudu mít zítra rá-no popáleniny druhého stupně. Ale měla jsem půlky přimáčknuté k sobě, aby se mi vešel mezi stehna jeho štíhlý pas, a tep mi bušil do víček jako vzteklý datel.

Parkovali jsme na skalnatém útesu s výhledem na bí-lé vrcholky mainských hor. Na obzoru se rozprostíral oceán jako napnutá černá příkryvka. V nose jsem cítila slanou vůni a na pažích mi naskočila husí kůže.

Bylo to tak příjemné, a přesto tak špatné, že jsem ne-věděla, jestli se mám rozesmát, rozbřechet, nebo vzpla-nout.

Okamžitě toho nech, Cal. Dylan tě uškrtí.

Ve skutečnosti byla moje nejlepší kamarádka spíš ten typ, že mi ukradne oblečení a zavraždí spoustu lidí. Dylan Casablancasová byla kreativní, podnikavá a ne-skutečně zábavná. Měla jsem ji šíleně ráda. Zasloužila si něco lepšího než tohle.

Row mi vklouzl rukou pod béžový rolák a žlutou kostkovanou vestu, sevřel v dlani moje levé prso a za-sypával mi čelist vlhkými, žhavými polibky, ze kterých

mě mrazilo. Měl hříšné rty a jeho rozcuchané vlasy byly na dotek hebké jako hedvábí.

Zatraceně, jsem jenom člověk.

Tiskli jsme se k sobě a já žasla, jak moc se jeho tělo liší od mého. Jeho bylo pevné, moje měkké. Jeho bylo dlouhé, moje krátké. Jeho bylo opálené, moje bleďé. Dělal všechno správně. To, jak mě laskal jazykem na citlivých místech, až jsem sténala. To, jak mi třel palcem tvrdou bradavku, až brněla a zoufale chtěla víc, mi připadalo jako nějaká černá magie.

„Do hajzlu, jsi nádherná.“

Jak úžasná poklona. Na druhou stranu, Row si na mě nikdy nevyléval svůj obrovský vztek. Nejspíš proto, že jsme byly s Dylan jako sestry.

Na pláni pod útesem, kde jsme parkovali, hořel táborák. Rozlučková párty pro nás maturanty, než se rozprchneme na vysoké školy. Row přijel vyzvednout Dylan – byl na pár týdnů ve městě, na návštěvě ze svojí exkluzivní kulinářské školy v Paříži –, jenže Dylan chtěla ještě chvíli zůstat. Zato já už chtěla jet domů, jíst nakládaná vajíčka a zkouknout několik dílů *Riverdale*.

Přesto jsme skončili na notoricky známém Muchláku, kam dvojice jezdily ztratit poctivost, a občas i krajková tanga, aniž by je někdo rušil.

Byli jsme s Rowem kamarádi. Vždycky se o mě staral. Poprosila jsem ho, ať zajede na útes, abych se mohla před odjezdem do New Yorku naposledy podívat na oceán. Rozhodně jsem neplánovala, že zaútočím na jeho ústa jako zuřivý mýval, až budeme společně pozorovat východ slunce.

Přesto... se to *stalo*. Stalo se to a teď jsem v jeho náručí, chladný terč jeho polibků, doteků jazyka a bloudících rukou. Ztuhla jsem a zase se cítila provinile

kvůli Dylan. Určitě mi odpustí. Row přece není její kluk.

Row ode mě odtrhnul rty a zamračeně se na mě po-
díval. „Žiješ ještě?“

„Hmm-mm.“

„Mám přestat?“ Okamžitě ze mě sundal ruce a já si
najednou vzpomněla, proč jsem se s ním vlastně chtě-
la vyspat.

„Ne!“ Přitáhla jsem ho k sobě, políbila a opět se za-
čala chovat jako zuřivý mýval. „Ty... ty nemůžeš pře-
stat.“ *Opravdu by neměl?* Moje hlava a tělo rozhodně
nebyly naladěné na stejnou vlnu.

„Ale můžu.“ Znova se ke mně sklonil, hlas měl sa-
metový a zastřený. „Souhlas se bere vážně. Vygoogluj
si to.“ Zrudla jsem tak šíleně, že mi jen zázrakem ne-
vybuchla hlava. Usmál se a přejel mi zuby po spod-
ním rtu. „Do hajzlu. Jsi tak sladká. Tak nevinná. Chci
tě ochutnat.“

„Já tebe taky.“ *Počkat, cože?* To neznělo dobře.
Když jsem byla nervózní, rozjela se mi úzkostná poru-
cha a doslova jsem ztratila veškeré zábrany.

„Vážně?“ V jeho sarkastickém tónu jsem slyšela
úšklebek.

Zatraceně, Cal. „Ne jako v kanibalském smyslu –“

„Tak mi to předved'. Použij spoustu příkladů. Chá-
pu strašně pomalu.“ Zasténal a zase mě políbil. Když
do sebe naše zuby narazily, zaplavila mě vlna rozko-
še. Kůži jsem měla studenou, ale uvnitř jsem hořela.
Položila jsem mu dlaň na rozkrok černých džínů. Ne-
mohla jsem uvěřit, že se ho dotýkám, že se *opravdu*
dotýkám kluka, který už jen pouhým pohledem měnil
holky v kaluž hormonů.

Přestal mě líbat a upřeně se na mě zadíval. Zírali
jsme na sebe a lapali po dechu. Netušila jsem, co udě-

lám. Tiskla jsem mu ruku na penis a lehce ho mnula, jako když si můj kocour Semus přijde po pohlazení.

Péro mu zacukalo a vděčně se mi opřelo do dlaně. Row se opřel čelem o moje a uniklo mu tiché zasténání, které mi rezonovalo až v hrudníku. „Do hajzlu, Dot. Šíleně mě rajcuješ. Už jen z tvýho dechu mě svrbí koule.“

No teda. Muži říkají bláznivé věci, aby si zapíchali. Vědí to ženy? Mohly jsme společně zabránit válkám. A vyrazit na nákupy do Targetu.

Z toho, že mi říkal Dot, mě příjemně mrazilo v zádech. Tu přezdívku mi v dětství, když nám bylo asi čtyři nebo pět, vymyslela Dylan, protože si nemohla zapamatovat slovo *piha*, a tak mě pojmenovala podle seskupení teček ve tvaru hvězdy, které jsem měla na nose. Ta přezdívka mi už zůstala.

Odlepila jsem mu ruku z rozkroku, chytila ho za klopy kožené bundy a přitáhla k sobě. Krásně voněl. Jako cedr, omšelá kůže a koření. Jako naprosto neznámá země plná michelinských restaurací, romantických šansonů, skleněných lustrů a tlustých, zaprášených francouzských knížek. A přesto, kupodivu, taky... jako *domov*.

„Rowe?“

„Jo?“

„Jak víš, mám... ehm...“ *Příšernou sociální fobii.*

„Zdravou averzi k cizím lidem,“ zamumlal mi do tváře a lehce mě kousl do čelisti „Chápu to, taky nemám rád lidi.“ Palcem mi masíroval citlivé místečko za uchem. „Jestli chceš přestat –“

„Ne!“ vykřikla jsem. Bylo to poprvé, kdy se mi opravdu líbilo být s klukem. No, vlastně to byla *jediná* chvíle, kdy jsem byla s klukem od... *té doby*. „Chci, abys mě připravil o poctivost,“ hlesla jsem se rty přitisknutými k jeho. Třásla jsem se panikou, adrenali-

nem a ranním chladem. „Buď můj první.“ Rozhodně jsem to neplánovala. Nikdy jsem nesnila o tom, že bych svedla Dylanina bratra. Ale teď, když jsme tu byli jen my dva, mě nenapadl nikdo jiný, s kým bych to chtěla zažít.

„Dot.“ Zabořil mi prsty do vlasů a vášnivě mě políbil. Bez rezervovanosti, bez suverenity, bez nedotknutelné odtazičnosti, s níž se obvykle choval. „Neříkej věci, který nemyslíš vážně.“

Ještě nikdy jsem neviděla Rowa tak autentického, tak rozechvělého, tak... *mimo kontrolu*. Většinou byl klidný a vyrovnaný; byla jsem tak opilá mocí, že se mi z toho točila hlava.

„Prosím,“ hlesla jsem. „Vím, co chci.“

„A co teda chceš?“

„Tebe.“

Odtrhnul se ode mě a prohlížel si mě zamženými zlatými očima hladového tygra. „Od jedny do deseti, jak moc sis tím jistá? Deset je naprostá jistota a jedna znamená *zapomeň, co jsem řekla, a odvez mě domů*.“

„Dvanáct.“ Několikrát jsem zamrkala, možná sedmkrát nebo osmkrát za sebou. To se mi stávalo, když jsem byla ve stresu. Nervózní tik, který se u mě objevil, když mi byly čtyři, a nikdy jsem se ho nezbavila. V rozporu s obecným přesvědčením nespadal do kategorie Tourettova syndromu. Šlo o chronickou tikovou poruchu. Můj způsob, jak dát najevo své pocity a předvést lidem, jak jsem nervózní.

„Víš jistě, že opravdu chceš, abych to byl já?“ Přimhouřil oči.

„Jo, Rowe, vím to jistě. Kdo jinej by to měl bejt? Nějakej frajírek se svěřenským fondem ze SUNY? Někdo se sestřihem jako brokolice? Kluk, kterému na mně vůbec nezáleží a nutil by mě sedět u sebe

na koleji a poslouchat jeho experimentální techno?“ Rowovi na mně v podstatě taky nezáleželo. Ale věděla jsem, že by mě nikdy nezesměšnil ani neztrapnil. Vždycky jsem se s ním cítila bezpečně, a na pocit bezpečí jsem nebyla zvyklá.

Stiskl rty a mně bylo jasné, že chce moji prosbu odmítnout. Nejspíš si myslel, že jsem divná. Stejně jako všichni ostatní v tomhle malém městě.

„Proč?“ Husté obočí mu sjelo až k nosu. Rozhodla jsem se říct mu pravdu. Koneckonců, zasloužil si ji.

„Protože mám...“ *Vážnou androfobii*. „Problém s důvěrou a vím, že s tebou toho nebudu nikdy litovat. Jsi jedinej kluk, co znám, kterej se mi líbí a není kretén. Dává to smysl?“

„Já jsem děsnej kretén.“ Pohladil mě po vlasech kolem obličeje a zastrčil mi je za uši. „Ale moc velké sobec na to, abych tě neopíchal. Bude to totiž bolet.“ Přejel mě vážným pohledem. „Aspoň poprvý. Ale bude se to zlepšovat, čím vícrát –“

„Žádný vícrát nebude,“ přerušila jsem ho. Byla jsem mu vděčná, že předstírá, že nejde o jednorázovku, ale mohl si to ušetřit. „Nemusíš tohle říkat, abych se cítila líp.“

Jeho roztoužený výraz vystřídalo zamračení. „Neříkám to, aby ses cítila líp. Říkám to, protože až začneme, nebudu chtít dělat *nic* jinýho než tě píchat.“

„Rowe, nechci v tom pokračovat. Dylan se to nesmí dozvědět. Prosím.“ Přitiskla jsem mu dlaně na hrudník. Byla jsem zbabělec a podvodnice a v tu chvíli jsem se nenáviděla víc, než by mě nenáviděla Dylan, kdyby to někdy zjistila. A přesto byl Row moje jediná šance, abych neumřela jako panna.

Musel pochopit vážnost situace, protože přikývnul. „Dobře.“

„Jsem připravená, Rowe. Jdeme na to.“ Než si to stačil rozmyslet, strčila jsem mu jazyk do pusy. Už jsem udělala kolosální chybu, když jsem se s ním muchlovala. Takže rovnou můžu před odjezdem na vysokou přijít o svoje otravné panenství.

Je to správné rozhodnutí.

Zaprvé, protože se o něm říkalo, že to s ženským tělem umí. Zadruhé, protože jeho tvář Adonise souvisela s minulostí, prostředím a nostalgií. Znamenal pro mě něco uklidňujícího, důvěrně známého a bezpečného, ne nějaký trapný omyl. A zatřetí, protože jsem věděla, že mi navzdory svojí pověsti neublíží.

A ta poslední část? Byla *zásadní*.

Row pro mě představoval jistotu v mnoha směrech, i když to nevěděl. Když jsme byly s Dylan malé, házel nás do bazénu na koupališti, kolikrát jsme chtěly. Naučil nás dělat hvězdy, řídit auto, blufovat v pokeru, otevřít zámek bez klíče. Dával nám peníze na vinylové desky, i když jsme mu je nikdy nevrátily. Vozil nás, kam jsme potřebovaly. Kupoval nám zmrzlinu, když jsme měly PMS. Podal si několik kluků, kteří na nás pokřikovali.

Row by logická volba. S ním mě nepoléval studený pot. Neutíkala jsem se schovat. Kdykoli jsem před ním měla slovní průjem z nervozity, nedíval se na mě jako na blázna. A cítila jsem se v jeho přítomnosti natolik v pohodě, abych mu dokázala drze odseknout.

Naše těla spolu splynula, když mě líbal od krku směrem dolů, až mu hlava zmizela mezi mými stehny.

„Ne,“ zajíkla jsem se a zoufale se ho snažila zvednout do vzpřímené polohy. „Nemáme čas.“ Ale abych byla upřímná, šíleně jsem se bála, že mu nebudu chutnat. „Prostě... to udělej.“ Super. Ted' jsem zněla jako reklama Nike. „A pospěš si.“

„Ty fakt umíš vytvořit atmosféru.“ Row se zvedl a znova mě políbil na rty, protože chtěl, aby můj první sex za to stál. Pomalu mi sjel dlaněmi po bocích a vyhrnul sukni. Chvilí se o mě třel. Jeho penis v džínách mi klouzal přes kalhotky po šterbince. Cítila jsem, jak se mi mezi nohama šíří teplo. Než si nasadil kondom, ujistil se, že jsem na něj připravená, a najednou byl ve mně a omluvným polibkem umlčel moje bolestivé zasténání. V očích mě pálily slzy a při tom ostrém bodnutí jsem zatajila dech.

„Mám pokračovat?“ zašeptal.

„Rozhodně ne.“

„Můžeme —“

„Přestat. Já vím. Prostě mě opíchej.“ Copak jsem mu výslovně neřekla, aby toho nechal? Měla jsem v hlavě zmatek. Celá jsem byla zmatená.

„Nechci ti ublížit.“

„Já vím. Právě proto bysme měli pokračovat.“

Pomalu ze mě vyjel a vzápětí se vrátil dovnitř. Zanedlouho jsem mu zatínala prsty do ramen, a jak při-
rážel, pozorovala slunce, které se mu plazilo za roz-
čuchanými černými vlasy, a moje bílé balerínky narážely
při každém jeho pohybu do kapoty auta. Celou tu dobu
jsem zadržovala dech.

Buch. Buch. Buch.

Píchal mě vytrvale a odhodlaně, jako bych byla maskot motoru, který se snaží přitlouct zpátky na místo. Líbal mě a kousal, prozkoumával a kochal se. Copak neví, že do určité míry přicházejí všechny holky o panenství samy? Loučí se se svojí nevinností. V tuhle chvíli to přestalo být skvělé a stala se z toho dřina. Už jsem z toho nebyla tak nadšená.

Abych řekla pravdu, bolelo to. Pálilo. *Stálo to za houby.*

Celou tu dobu mi Row šeptal do ucha sladké hlouposti. Věty, které, jak jsem věděla, určitě nemyslí vážně. Věty jako: *Bože, Dot, kdybys mi to dovolila, mohl bych v té těsný kundičce žít a Jsi nejkrásnější holka v celém vesmíru a jeho okolí a Pohled na mého ptáka v tobě je kouzelnější než noční Paříž.*

Trvalo to mnohem déle než průměrná doba sexu, kterou uváděly moje zkušenější kamarádky. Počítala jsem s pěti minutami – deseti, kdybych měla smůlu. Ale ne. Vypadalo to, že Row bude pokračovat věčně. Když byl ve mně a nemilosrdně útočil na moji ubohou panenskou blánu ptákem, který měl snad třicet centů, plánovala jsem, jakým způsobem si budu šetřit na penzi.

Taky prováděl nejrůznější věci. Jazykem, palci, zuby. Věci, které bych dokázala ocenit, kdybych celou dobu nemyslela na to, jak Dylan vysvětlím, co se stalo, kdyby na to někdy přišla, a pak se před ní budu plazit s nadějí, že mi v příštím století odpustí.

Dylan chce zůstat tady, ve Staindropu. Usoudila, že titul z humanitních studií, díky kterému získá nulové pracovní příležitosti, za studentskou půjčku nestojí.

„*A navíc,*“ poznamenala posledně, když jsem to téma nadhodila, „*stejně nejsem v ničem až tak dobrá. Vyhazovala bych peníze za titul, kterej bych nejspíš nikdy nevyužila.*“

Slíbily jsme si, že se budeme každý druhý měsíc navštěvovat, ale věděla jsem, že se Dylan bojí, abych ji nevyměnila za nějakou novou, oslnivou kamarádku z města.

Konečně – díkybohu – Row zamručel: „Sakra, už to na mě jde.“

„Jo. Na mě taky.“ Zvedla jsem ruku a zabořila do ní zuby, abych potlačila mučivý výkřik. Měla jsem

strach, že se mi vnitřní orgány omotaly kolem penisu. Co když ho vytáhne ven i se střevy? Ta věc mezi jeho nohama představovala zdravotní riziko.

Když do mě Row stříkal, uslyšela jsem zakvílení kol, která prudce zastavila vpravo ode mě, a pak křoupání kamínků. Na Muchlák dorazil další páreček. Za zády mi bouchnuly dveře od auta.

Potom jsem zaslechla nezaměnitelný hlas svojí nejlepší kamarádky.

„Držte mě.“ Její hlas byl jako nůžky, které stříhaly moje srdce do tvaru Jidáše. „Nebo někoho zabiju.“

„Do hajzlu.“ Row ode mě uskočil, jako bych hořela. Z těla se mi pomaličku vynořil jeho penis v kondomu, mokrý a moc velký na to, aby se vešel do něčeho menšího než záchranný člun. Stáhl si kondom, zavázal ho a zapnul si kalhoty.

„Řeknete mi prosím, že mám krvácení do mozku a doopravdy nevidím to, co vidím.“ Jak se k nám Dylan blížila, pod zářivě růžovými kotníčkovými boty jí křupaly oblázky. Měla na sobě červenou koženou sukni, kterou si ode mě půjčila, kostkované podkolenky a černý svetr. Vypadala *úžasně*. Taký naštvaně. *Hlavně* naštvaně. Abych řekla pravdu, mnohem víc naštvaně, než jsem čekala.

Teprve když Row přese mě přehodil svoji koženou bundu, uvědomila jsem si, že mi někdy během našeho muchlování sundal rolák a podprsenu.

Taky – proč se nehýbu? Nemluví? *Nedýchám?* Jasně. Protože v situacích „boj, nebo útěk“ reaguju třetím způsobem – *zamrznu*. Prostě jsem zkameněla a předstírala mrtvolu.

„Cal!“ Dylan se přede mnou zastavila a v tmavých očích se jí leskly slzy. „Co to... co to *kurva* je?!“ Rozhodila paže ve vzduchu, jako by to byly nudle bez kos-

tí, a pak ukázala na Rowa. „Tohle je můj brácha. Co si myslíš, že děláš?“

To byla velice rozumná otázka. Na kterou jsem nenášla dobrou odpověď.

Dylan měla zoufalý výraz. Spodní ret se jí třásl a na tvářích jí naskákaly červené fleky. Totálně jsem podcenila, jak moc ji to rozhodí. Podívala jsem jí přes rameno. Všimla jsem si, že za volantem auta, které jsem přivezlo, sedí Tucker, namachrovaný svalovec, kterého jsme obě nesnášely, a předstírá, že si čte lejstra o pojištění. Nejspíš měl strach, že by si z něj Row udělal boxovací pytel, kdyby ho zpozoroval.

Co tady Dylan dělá s tímhle kreténem? Chce ho?

Ted' rozhodně nebyla vhodná chvíle na výsledch.

„Sakra, Dot, řekni něco!“ Dylan mě popadla za paže a prudce se mnou zatřásla. Kožená bunda ze mě sklouzla. Ted' jsem byla polonahá. A vystresovaná. Tak vystresovaná, že jsem nemohla popadnout dech. Zaútočily na mě záblesky vzpomínek.

Obnažená.

Bezbranná.

Napadená.

„To by stačilo, Dylan,“ varoval ji Row tiše.

Poprvé v životě jsem viděla, že moje nejlepší kamarádka svého staršího bratra ignoruje. Obvykle se k němu chovala s posvátným respektem, jako by byl Bůh. Možná proto je teď tak naštvaná? Jinak se to nedalo vysvětlit, protože opravdu vypadala, jako když chce někoho zabít. Ideálně mě.

Přesto jsem ze sebe nedokázala dostat jediný zvuk, natož omluvu. Byla jsem v šoku, přistižená při něčem, co jsem neměla dělat. Navíc se starším bratrem svojí nejlepší kamarádky. Lovila jsem v hlavě přijatelné vysvětlení pro to, co se zrovna stalo.

Byl moje jediná šance, jak přijít o poctivost. Moc mě to mrzí.

Ve skutečnosti jsem do něj strašně dlouho zamilovaná. Nikdy jsem ti to neřekla, protože mi moc záleží na našem kamarádství.

Neplánovala jsem to. Prostě... se to stalo.

Jenže každé znělo hloupě, dokonce i v mojí hlavě. Podělala jsem to. A musím za to zaplatit.

„Okamžitě toho nech.“ Row vkročil mezi nás, sevřel jí zápěstí za zády a odtáhl ji ode mě. „Nemůžeš ji zabít,“ pronesl suše.

„Uved’ mi jedinej důvod, proč ne!“ Zběsile kopala nohama, snažila se mu vyprostit a vrhnout se na mě.

„Protože nemáme na právníka.“

„Vždycky můžeme její mrtvolu někam schovat,“ vyštěkla a divoce se mu zmítala v pažích. Neměla tušení, jakou paniku tím ve mně vyvolala. Hrdlo mi ucpal výkřik.

„Ani nedovedeš schovat před mámou antikoncepci.“ Row protočil panenky.

„Ty bereš antikoncepci?“ vyhrkla jsem překvapeně. „To jsi mi neřekla.“

„Klídek. Mám je na úpravu hormonů. Vždyť víš, že jsem se s klukama nedostala ani k druhý me–“ Dylan se zamračila. „Počkat, proč se ospravedlňuju já tobě? Ani už nejsme kamarádky.“

Cože?

Do očí mi vyhrkly slzy. Ochromující paniku vystřídalo pochopení: vyspala jsem se starším bratrem svojí nejlepší kamarádky a ona mě přistihla. Možná jsem si myslela, že o nic nejde, ale co já vím? Jsem jedináček, takže jsem něco takového nemusela nikdy řešit.

Row odjede příští týden do Paříže, já *zítra* do New Yorku, a zrovna jsem zahodila čtrnáct let kamarádství

kvůli smůle, že mě opíchal kluk s válečkem na nudle místo penisu.

„Byl to můj nápad,“ prohlásil Row lhostejným tónem. Nevěděla jsem, proč to řekl. Vůbec to tak nebylo.

„Nezastávej se jí!“ Dylan se konečně vysvobodila z jeho sevření a praštila ho do hrudníku. Z očí jí tekly slzy. Ani se nehnul. Byl obrovský jako marvelovský superhrdina. „Ta sobecká, zlá, bezcitná mrcha mě podrazila!“

„A já jsem sobeckej, zlej, bezcitnej hajzl a taky jsem tě podrazil.“ Rty se mu skoro nepohnuly, ale cukal mu sval na ostře řezané čelisti. „Ale nevšiml jsem si, že bys mě chtěla zabít.“

„No, od *tebe* to musím spolknout.“ Rozčileně rozhodla ruce. „Ty jsi můj brácha. Ale ona? Ona je... kráva!“

Do háje. Nikdy jsem Dylan neslyšela o mně takhle mluvit. Ani zdaleka. Fakt jsem pro ni mrtvá.

„Dávej si bacha na pus,“ varoval ji s kamenným výrazem.

Ty brďo. Proč mě brání?

„Ona by si měla dávat bacha na nohy!“ odsekla Dylan. „Když už je v tom, asi by na sebe měla něco hodit, než předvede Tuckovi taneček na klíně.“

„*Dylan.*“ Probodnul ji pohledem, při kterém jsem se schoulila strachem. Dylan ho opětovala a vypadalo to, jako by mezi nimi proběhl beze slova celý rozhovor.

Pomalu potřásla hlavou a utrousila: „Bože, jsi ubožák.“

Row? Ubožák? Pochybovala jsem, že mu tohle někdy někdo řekl. Row byl úžasný. Přitažlivý. Sebejistý, talentovaný a neskutečně sexy. Vždycky byl výjimečný. Už jako dítě věděl, že se stane slavným šéfkou-

chařem. Když mu bylo deset a vymýšlel nové recepty, používal zkumavky a kapátka, aby přesně odměřil množství přísad. Když *mně* bylo deset, naučila jsem se, jak si laminovat obočí pomocí lepicí tyčinky a gumy.

Konečně se ze mě vyhrnul přívál slov, která se mi nahromadila v krku.

„Dylan, je mi to strašně líto.“ Sehnula jsem se a chvatně zvedla ze země podprsenku s rolákem. Měla jsem na sobě ikonické žluté oblečení Cher z *Praštěné holky*, které jsem si sama ušila. Bílé podkolenky byly špinavé od bahna.

„Vlastně, lítost ani zdaleka vystihuje, jak se cítím. To, co jsem udělala, bylo odporný! Byla to obrovská chyba. Je mi z toho nanic. Jsem zklamaná, zděšená, znechucená –“

„Přestaň. Nebo se budu stydět.“ Row převalil jazyk po vnitřní straně tváře a opřel si rozšněrovanou kanadu o kapotu. Ignorovala jsem ho. Doopravdy ho to neurazilo. Myslel to sarkasticky.

„... znechucená, ne, *zhnusená* svým chováním,“ pokračovala jsem.

„Spolkla jsi slovník, nebo co?“ Row rozzuřeně přivřel medové oči. „Klidně můžeš tvrdit, že to stálo za hovno, ale byla jsi tak rozdělaná, že mám mokrou celou kapotu.“

„*A jé!* Sprost’árny.“ Dylan si přitiskla dlaně na uši, aby nic neslyšela. „Teď se mi ta představa vpálila do sítnice a nemám jinou možnost než vás zabít oba!“

„Přísahám, že jsem to neměla v plánu! Byla jsem opilá!“ blekotala jsem a lhala, jako když tiskne. Vždycky jsem lhala. Moje nevinné lži byly jako mejkap. Malé, neškodné korektory určené k tomu, aby zamaskovaly skvrny na mém životě. Aby mým blízkým

zajistily klid na duši. Lhaní byla moje druhá přirozenost. Když jsem měla pocit, že se někomu, na kom mi záleží, nebude líbit moje odpověď, vymyslela jsem si jinou speciálně pro něj.

Strčila jsem si ruce do rukávů, oblékla se a dál upírala oči na Dylan, na její půvabnou, nešťastnou tvář. „Byla to obrovská chyba. Která se nebude opakovat.“

Nemohla jsem o ni přijít. Nemohla jsem přijít o svoji nejlepší kamarádku. Byla u toho, když si ze mě dělaly děti ve školce legraci, že nosím ponožky v sandálech. Začala je nosit do školy taky, jako módní prohlášení. Vztyčený prostředník tyranům. Dylan vždycky kašlala na mínění ostatních. *Vždycky* udělala správnou věc, i když nebyla příjemná. Na rozdíl ode mě nelhala. Nosila pravdu jako čestný odznak, jakkoli byla ošklivá.

Byla se mnou, když mi umřela babička, hodiny mi zaplétala vlasy do copů a poslouchala mě. Byla se mnou, když jsem byla šťastná a když jsem byla smutná. Když mi chodily zamítavé dopisy z univerzit, když jsem se pohádala s rodiči, když jsme spolu vegetily v pyžamu na gauči, sledovaly *Náctileté maminky* a vyluxovaly přitom celou lednici.

„Slyším jen *já, já, já*.“ Dylan protočila zarudlé oči a se zakloněnou hlavou se beze stopy humoru zasmála. „Jde jenom o tebe, vid’? Ty jsi byla opilá. Ty jsi udělala chybu. Ty se cítíš znechucená. Ty trpíš úzkostí. A co *já*? Zamyslela ses někdy, jak moc nesnáším, když moje kamarádky balí mého bratra? Jak chce každá kamarádit s Dylan Casablancasovou, protože má sexy bráchu?“

Myslí si, že jsem využila naše přátelství k tomu, abych se dostala k Rowovi? To bylo směšné. Moje láska k Ambrosi Casablancasovi se podobala méjí lásce k Chrisi Pineovi. To, že jsem do něj byla zamilovaná,

ještě neznamenal, že po něm chci někdy vyjet. Kvůli své povaze, vlasům a charismatu temnějším než hlubiny jeho vlastní duše byl ten nejmín dosažitelný člověk na světě.

Navíc jsem s ním neměla v plánu chodit. Nestála jsem o kluky. A *rozhodně* jsem nestála o vztahy. Vztahy byly pro jiné lidi, kteří fungovali normálně a nezhroutili se při sebemenší sociální interakci jako vyděšená koza.

„Dylan!“ Čtyřmi rychlými kroky jsem překonala vzdálenost mezi námi a padla před ní na kolena. Kamínky se mi s gustem zabořily do holení. Z odřené kůže mi tekla krev. „O nic nešlo. Přisahám. Až dodneška jsem se na Rowa skoro nepodívala.“ *Lhářko, lhářko, prolhaná.* „Vždyť víš, že jsem si o něm vždycky myslela, že je až moc vysoko a jde z něj trochu strach –“

„A komplimenty stále přichází,“ utrousil Row jízlivě nad mojí hlavou. Se založenýma rukama se ležérně opíral o kapotu. „Máš tajný nadání vytáčet lidi, Cal?“ V tu chvíli jsem ho strašně nenáviděla.

„Jak vidíš, je to moje nejhuř střežený tajemství.“ Probodla jsem ho pohledem a ukázala na jeho sestru.

„Takhle s mým bratrem nemluv.“ Dylan mi strčila prst do obličeje. „Je úplně mimo tvoji ligu a vrcholem tvého milostného života.“

V tom jsem s ní naprosto souhlasila. Row byl třída. Sexy, chytrý a neskutečně talentovaný. Nejenže byl mimo moji ligu, ani jsme nedělali stejný sport. On hrál fotbal a já... *honila z kopce kolo sýra.* Nebo provozovala něco stejně výstředního.

„Jen říkám, že jsem to neplánovala. Prostě jsem udělala malou chybu.“ Sepnula jsem ruce, pořád v kleče na zemi, špinavá a neupravená. Z pro mě neznámého důvodu jsem podcenila, jak moc Dylan záleží na tom,

abych se nezapletla s jejím bratrem. Nejspíš proto, že to udělala doslova každá holka v naší škole. Nebo se o to v jistý okamžik pokusila.

„*Malou?*“ utrousil Row za mými zády.

„Obrovskou,“ opravila jsem se a hlava mi tak hořela, až jsem měla pocit, že vybuchne. „A taky hloupou. Lepší?“ Vrhla jsem na něj nevraživý pohled.

„Mnohem.“ Sáhl do kapsy u bundy pro cigaretu a vylovil krabičku gitanek. Samozřejmě teď kouřil francouzské cigarety.

„Tak jo.“ Dylan se s povzdechem poškrábala na čele. „Myslím, že ze sebe vyhodím ty tři kousky pizzy, který jsem zrovna snědla.“

„Prosím, odpusť mi, Dylan. *Prosím,*“ škemrala jsem zoufale.

Row cestou k autu zavrtěl hlavou, potom se posadil za volant a nastartoval.

Dylan se na mě dívala jako královna před rozhodnutím, jestli dá svému poddanému milost, nebo ho pošle na smrt. Rty měla zkřivené, ruce založené na hrudníku.

„Víš, Cal, vždycky jsem k tobě vzhlížela. Jsi skvělá, zábavná, chytrá, kaleidoskop barev a informací o devadesátkách; do háje, tím myslím, že jsi chodící Wikipedie o sériových vražích a duchařských příbězích, a přesto jsi ten nejsluníčkovější člověk, jakýho jsem kdy poznala. Je fajn bejt v tvójí blízkosti a nechat si slunečními paprsky Cally Litvinový líbat kůži. Ale když to všechno sloupneš... playlisty, outfity, hezký chvíle... když se podíváš dovnitř a prozkoumáš, jaká je kamarádka... zjistíš, že stojí za houby.“ Dylan potřásla hlavou a spustila ruce podél těla. „Dospěj, Dot. A udělej to daleko ode mě, protože tě nechci už nikdy vidět.“

Odpochozovala zpátky k Tuckovu červenému teréňáku, vklouzla dovnitř a vyštěkla na něj, aby jel. Ten kluk, co nám předchozí čtyři roky strkal do školních skříněk cigaretové vajgly a kondomy, ji kupodivu poslechl.

Zůstala jsem na kolenou, v mrazivé zimě, a přemítala o jejích slovech. Ztratila jsem cit v konečcích prstů. Na ramenou mi visel chlad jako nadměrně velký kabát. Otočila jsem hlavu na stranu, k Rowovým reflektorům. Rozsvěcoval je a zhasínal, aby mi naznačil, ať nastoupím, než se rozhodne, že mě nechá jít domů pěšky a chytit zápal plic. Měl kamenný výraz. Tuhle nepřístupnou verzi sebe sama nabízel každému kromě Dylan a svojí mámy. A občas mě.

Nafoukaný.

Odměřený.

Zkažený až na kost.

Ponížená jsem se opřela dlaněmi o zem a nejspíše vstala. Jak jsem se belhala k autu, z kolen mi odpadávaly kusy studeného bahna. Row mě škodolibě pozořoval skrz čelní sklo.

Snažila jsem se na sebe podívat jeho očima. Na to ubohé, zdrcené stvoření. Zmuchlané a špinavé jako odhozený seznam na dně nákupního vozíku. *Krásná holka*, shodovali se všichni obyvatelé města za mými zády, *ale tak divná, stejně jako její táta*.

Nasoukala jsem se na přední sedadlo, se skloněnou hlavou zavřela dveře a dotkla se náramku přátelství od Dylan. Aspoň ten mi zůstal. Prst se mi zachytil o gumičku a ta jako na povel praskla, takže se korálky sesypaly na sedadlo a podlahu. Chvatně jsem se je snažila posbírat, ale měla jsem úplně zkřehlé prsty.

„Šlo to dobře.“ Prstem klepnul do dna gitanek. Z krabičky vykoulka další cigareta, Row ji sevřel mezi zuby a zapálil si ji jako filmová hvězda.

„Jsem pitomá.“ Smetla jsem si bahno z kolen a praštila zátylkem hlavy do opěradla. Nerozbrečela jsem se, i když jsem se musela vši silou ovládat. „Vyměnila jsem svoji nejlepší kamarádku za sex.“

„Myslí si, že by to mohla být láska století.“ Stáhl okýnko a vyfouknul kouř ven.

Potrásla jsem hlavou. „Dylan ví, jak se věci mají. Ví, že se nemůžu zamilovat. Že jsem...“ Zbytek věty mi umřel v puse.

„Narcistka?“ Povytláhl obočí.

„*Porouchaná*.“ Zamračila jsem se. „Ale díky.“

„Nejsi porouchaná, Dot.“ Strčil si cigaretu do pusy a nenuceně mě poplácával po stehně. „Málo vybroušená. Ale to jsou všechny diamanty.“

Já ne, blesko mi hlavou. Pod mojí slunečkovou osobností najdeš jen temnotu.

„Takže.“ S očima upřenýma na silnici před sebou si olízl spodní ret. „Musím ti něco říct.“

Chce mě varovat, abych nechala Dylan na pokoji. Chrání ji a ví, jak moc mě teď nenávidí. Ale nedokázala jsem to snést, představu, že už nebude v mém životě.

„Nic neříkej, prosím,“ zaškemrala jsem. „Tenhle večer už je přílišnej dost.“

„Nejde o Dylan.“ Samozřejmě, že o ni nešlo. Šlo o to, jak jsem hrozná. Když jsem se vyspala se starším bratrem svoji nejlepší kamarádky. S Rowem jsem se spletla. Nakonec mi ublíží.

„Rowe, *prosím*. Není o čem mluvit. Věř mi, jsem z nás stejně zděšená jako ty. Asi ještě víc.“

Praštil rukou do volantu a něco tiše zamumlal. „Můžeš aspoň *vteřinu* nemyslet na to, co se ti honí hlavou, a poslouchat?“ vyštěknul.

„Ne, díky. Moje hlava je děsivé místo. A zrovna tam si teď zasloužím být.“

Chtěla jsem se mu omluvit za to, jak jsem se k němu chovala. Poprosit ho, aby to zkusil Dylan vysvětlil. Ale taky jsem si chtěla zachovat tu špetku hrdosti, která mi zbyla.

Projeli jsme kolem zelených novoanglických stromů, anglických pouličních svítlen a místní knihovny – všechno halilo namodralé světlo svítání. Za závojem mých zadržovaných slz zářil maják. S pronikavou bolestí jsem si uvědomila, že mým domovem není Staindrop v Maine. Jsou to sourozenci Casablancasovi. A já jsem navždycky ve vyhnanství.

„Víš, opravdu je mi to moc líto,“ zamumlala jsem, když zastavil před mým domem a nechal běžet motor. Oči měl přilepené na přední sklo a čelist tak zatnutou, že to muselo bolet. „Jste pro mě jako rodina. A já... já...“ *Vás mám strašně ráda. Jste dva lidé, s nimiž jsem se vždycky cítila sama sebou.* Ale neměla jsem kuráž říct to nahlas. Polkla jsem. „A doufám, že ti všechno vyjde.“

Row dál upíral oči, prázdné a bez výrazu, jako by patřily řecké soše, na ulici před sebou. „Hodně štěstí na Kolumbijský.“

„Hodně štěstí v Paříži.“

„Nepotřebuju štěstí; mám talent.“

Odjel, aniž by se na mě podíval. Zírala jsem na náš dřevěný dům v barvě jahodové zmrzliny, s verandou kolem dokola, rostlinami v pastelových květináčích a pletenými svetry, které máma omotala kolem jejich kmenů. Byl stejně výstřední jako jeho obyvatelé. A já věděla, že uplyne dlouhá doba, než ho zase uvidím.

Už nikdy jsem se nechtěla do Staindropu vrátit.

A myslela jsem to naprosto vážně.

KAPITOLA PRVNÍ

CAL

„End of the Road“ - Boyz II Men

O PĚT LET POZDĚJI

Jak se ukázalo, zpátky do Staindropu mě přivedla smrt.

Přesněji tátova smrt.

„Takže, kde jste Artema pohřbily?“ Melinda Fitchová, naše sousedka ve středním věku, sevřela v prstech perlový náhrdelník, který měla na krku, a upravila si ho v hlubokém výstřihu.

„Do máminy oblíbený vázy.“ Ukázala jsem na římsu nad krbem. Urna byla nádherná, stříbrný samovar z devatenáctého století, který bábuška přivezla do Spojených států po rozpadu Sovětského svazu.

Melinda se pronikavě zasmála. Když jí došlo, že nežertuju, zbledla a přitiskla nalíčené rty k okraji šálku s čajem. „Počkej, on měl *kremaci*?“ Poslední slovo zašeptala, jako by to bylo sprosté slovo.

„Ne, prostě jsme ho tam nacpali. Není to zas tak těžký, když mu ohnete jednu končetinu po druhý,“ odpověděla jsem s kamenným výrazem.

Slovní průjem – bod.

Moje mizerná pověst – minus třicet.

Vypadalo to, že Melinda proskočí zdí jako animovaná postavička. Oči měla velké jako klobouky na dostizích. Většina lidí nebyla na můj nekorigovaný proud myšlenek zvyklá. Moji spolupracovníci a vrstevníci se časem naučili tohle neomalené, nervózní blábolení ignorovat. Aspoň většinou.

Melinda si zvedla k ústům další sušenku. „Smím se zeptat... ehm, proč jste se rozhodly pro kremaci?“

„Táta byl ateista. Nevěřil v Boha, náboženské obřady ani v posmrtný život.“ Když jsem o něm mluvila, ucítila jsem v žaludku prudké bodnutí prázdnoty. „Tvrdil, že kremace představuje menší zátěž pro ekosystém.“ Bylo jasné, že moje slova letěla rovnou přes Melindin nalakovaný účes. Nejspíš si myslela, že ekosystém je značka naší klimatizace.

Můj táta byl v malebném Staindropu v Maine stejně nápadný jako robertek v kostele. Až do posledního měsíce svého života učil na místní střední škole fyziku, bavily ho šachy a mentální matematika a dvakrát týdně sbíral jako dobrovolník odpadky u místní přehrady. Byl nemilosrdně pragmatický a současně neobvykle optimistický. Čtvrté stadium rakoviny mu kousek po kousku omezovalo existenci, ale to mu nebránilo vychutnat si každý okamžik.

Táta byl plný života – nejen přežíval – až do posledního vydechnutí v hospici. Ještě před třemi dny jsme seděli u partie šachu a dohadovali se, jaké tamní jídlo je nejhorší (nesporně ovesná kaše bez ohledu na to, jak moc nenáviděl instantní pudink).

Ted' byl náš obývací plný lidí, které jsem znala z dětství, a vyjadřovali mi soustrast. Všichni s sebou přinesli jídlo z řepy, tátovy oblíbené kořenové zeleniny

(a ano, měl jejich žebříček). Dušené maso s řepou, koláče z řepy a gratinovanou řepu, všechny v různých odstínech vínové.

Mechanicky jsem se pohybovala. Objímala jsem hosty, odpovídala na otravné otázky. „Jak je v New Yorku?“ *Zima a draho.* „Co tam děláš?“ *Obsluhuju zákazníky a sbírám odvahu natočit podcast o skutečných zločinech.* „Kdy se máš v plánu vrátit?“ *Vždycky mi připadá, že na to není vhodná doba.*

Nejvíce mě ale šokovalo, jak nenuceně jsem vklouzla zpátky do života v tomhle domě, kam jsem léta nevkročila. Jak mě ovinul jako staré šaty. Jak byly tyhle zdi prosycené nestárnoucími vzpomínkami.

Jediný rozdíl byl v tom, že táta se už nevynoří z kuchyně s novinami v podpaží a šálkem čaje s medem v ruce a neřekne: „*Pověz mi něco hezkého, Calliško.*“

Když jsem zahlédla na opačné straně pokoje mámu, prodrala jsem se mezi smutečními hosty a položila jí ruku na paži. Mžourala na táč se zákusky a předstírala, že hluboce přemýšlí.

„Zvládáš to, mami?“ Odhrnula jsem jí z očí zatoulaný pramínek vlasů. Přikývla a stiskla rty. Byla jsem její mladší verze. Stejně kudrnaté světle hnědé vlasy, obrovské modré oči a drobná postava.

„Jen...“ Potřásla hlavou a zamávala si rukou před obličejem, aby zadržela slzy.

„Co?“ Stiskla jsem jí rameno. „Povídej.“

Vidličkou si ukrojila kousek piškotového koláče. „Cítím se... *líp.* Jako bych mohla zase dýchat. Jsem hrozná?“

„*Nejsi,* mami. Táta byl nemocnej šestnáct měsíců a každou vteřinu trpěl. Teď se vám oběma ulevilo. Je těžký sledovat někoho, koho miluješ, jak nenávidí vlastní existenci.“

Táta svoji nemoc nesnášel. Když zemřel, byla jsem s ním v pokoji. Držela jsem ho za ruku a hladila vystouplé modré žíly, které se mu táhly po hřbetu dlaně. Zpívala jsem mu jeho oblíbenou písničku „California Dreamin’“ od Mamas and Papas.

Zpívala jsem ji a bojovala se slzami a knedlíkem v krku. Představovala jsem si ho jako malého kluka v postýlce v Leningradu, jak sní o zlatých plážích a vysokých palmách. Určitě si to představoval taky, protože se umíval. Usmíval se, když mu začaly selhávat orgány. Usmíval se, když mu před očima proletěl celý život, během kterého učil děti po malých kouscích odmotával mámě vlnu, když pletla palčáky, a kradl čajové koláčky z krabice na sušenky nad lednicí, když se nikdo nedíval. Táta se přesto všechno usmíval. Protože věděl, že mám radost, když je šťastný.

Když mu přestalo bít srdce, jeho ruka byla pořád teplá. Do pokoje vešla sestřička a stiskla mi rameno. „*Mrzí mě vaše ztráta,*“ řekla. Ale já toho během předchozích let spoustu získala. Lásku, houževnatost a nepočet vzpomínek.

Máma si zamračeně promnula čelo. „Možná jsem prostě ve fázi popření. Všechno mi dojde, až se vrátíš do New Yorku a já tu zůstanu sama. Pak realita na člověka vždycky dolehne, ne?“ Přitiskla si pěst ke rtům. „Když všichni odejdou a zůstane s tebou jen zármutek.“

Sevěla jsem mámu v náručí v zoufalé snaze ji utěšit, ale nevěděla jsem jak.

„Víš, bude to zvláštní spát tady poprvé sama.“ Rozhlédla se po místnosti a stísněně polkla. „Když byl táta v hospici, vždycky tu se mnou zůstala přes noc nějaká kamarádka. Provdala jsem se za něj, když mi bylo dvacet jedna. Vlastně vůbec nevím, jaké to je být sama.“

Máma vedle sebe někoho potřebovala. Jako tsunami mě zaplavily výčitky, které mi Dylan vmetla do tváře tu noc, kdy skončilo naše přátelství. O tom, jaká jsem mizerná kamarádka. Možná jsem i mizerná dcera. Koneckonců, čtyři roky se mi dařilo Staindropu úspěšně vyhýbat. Rodiče jsem vídala často – v Portlandu, v New Yorku a mezitím i jinde. Sem jsem ale nikdy nepřijela.

Pak jsem přemýšlela o rodičovství. O tom, co rodič dává – svůj čas, spánek, peníze, pozornost, zájem, lásku. Kvůli... čemu? Aby vás jednoho dne dítě letmo objalo a oznámilo vám, že všechno bude v pohodě, potom odjelo do New Yorku a nechalo za sebou trapné výmluvy?

Mamka mi vždycky říkala, že žena dozraje, když se stane matkou. Zjistí, jak ze sebe poskytnout víc, aby uspokojila potřeby svého dítěte. Možná bylo načase, abych taky dozrála jako dcera. Zvládla náročnou situaci.

„Já... nějakou dobu tu zůstanu,“ slyšela jsem se říct. Můj mozek k tomu nedal ústům svolení. A přesto jsem to vyslovila. Zničehonic. A máma ta slova uslyšela dřív, než jsem je mohla zadržet.

„Vážně bys to pro mě udělala?“ Prudce zvedla hlavu a v očích jí vzplála naděje.

Tahle žena ti měnila plenky. Foukala ti bolístky. Zaplatila ti naprosto zbytečné studium. Nemůžeš se na ni vykašlat jen proto, že se bojíš Dylan Casablancasové.

A na tohle se to smrsklo: na Dylan. Row už byl dávno pryč. Stal se z něj světově proslulý nafoukaný šéfkuchař: restauratér, porotce v nejružnějších televizních reality show a šéf ověřený michelinskými hvězdami. Během minulých let se objevoval na mojí televizní obrazovce děsivě často. Usmíval se během dopoledních

pořadů před Dnem díkůvzdání, kdy diváky učil, jak připravit dokonalého krocana s nádivkou. Na *E! News* po boku modelky Victoria's Secret otevíral novou restauraci v módním evropském městě nebo se na Netflixu coby nepříjemný porotce v bezvýznamné reality show mračil na složité pokrmy a chrlil nadávky na nadějně šéfkuchaře. Autor společenského sloupku jednou napsal: *Ambros Casablanca je to, co vznikne, když spolu Gordon Ramsay a James Dean zplodí dítě.* Měl naprostou pravdu.

„Jo, jsem tady pro tebe.“ Objala jsem mámu kolem vyhublých ramen. „Budeme si vařit dobroty, koukat na filmy a klábosit. Zůstanu do prvního ledna, co si o tom myslíš?“

Řeknu vám, co jsem si o tom myslela já – *hrůza*. Do prvního ledna zbývalo osm týdnů. To znamenalo, že Dylan určitě někde potkám. I jiné lidi, které jsem chtěla vidět ještě mív.

„Ježíši, Cal.“ Máma si otřela nos zmuchlaným ubrouskem a vděčně se na mě usmála. „Jestli to nebude moc velký problém.“

„Ale vůbec ne. Chyběla jsi mi. Chci si tě pořádně užít.“

Kdyby uměl mluvit můj účet v bance, určitě by mi řekl, že jsem sjetá. Osm týdnů volna jsem si prostě nemohla dovolit. Potřebovala jsem pracovat, abych zaplatila svůj byt ve Williamsburgu. A bytem myslím *krabici od bot*. Šíleně drahou krabici od bot. Musela jsem vymyslet, jak si vydělat peníze ve Staindropu, a bylo jasné, že to nebude pomocí mého snu, natočeného podcastu o skutečných zločinech s názvem *Na stopě*.

„Jen jestli jsi o tom přesvědčená.“ Máma mi stiskla paži. „Nechci, abys kvůli mně přerušila svůj život.“

„Neboj se, žádný můj život, který bych mohla přerušit, totiž neexistuje.“ Znova jsem ji objala a dala jí pusku na tvář. „Užijeme si to. Jako za starých časů. Uvidíš.“

„Vážně?“ Zrůžověla nadějí.

„Vážně. Ničím si to nenecháme pokazit.“

Sotva jsem to dořekla, dveře se rozlétly dokořán a do pokoje vešel Row Casablancas.

A *hodně* těhotná Dylan.

KAPITOLA DRUHÁ

CAL

„I'd Do Anything for Love (But I Won't Do That)" -
Meat Loaf

Dylan je těhotná.

Osmnáct měsíců, podle toho, jak vypadá.

A nejspíš čeká trojčata.

Do háje, má *obrovské* břicho. Kdo je otec, Hodor?
Kdy se vdala? Jak to, že mi to nikdo neřekl?

„Mami,“ zašeptala jsem, zatahala ji za rukáv a cítila
na hrudní kosti tíhu celého kontinentu. „Proč jsi mi ne-
řekla, že je Dylan *vdaná*?“

Hrůzou mi ztuhla krev v žilách. Na konfrontaci se
sourozenci Casablancasovými jsem byla totálně ne-
přípravená. Obzvlášť s Dylan, která mi při našem po-
slední setkání vyrvala srdce z hrudníku a rozdupala ho
v prach. A co tady vlastně dělá Row? Copak nemá hu-
lákat na účastníka televizní reality show, že jeho du-
šené maso chutná jako sračky? Protože to se *opravdu*
stalo. Vzpomněla jsem si, jak jsem ten díl zděšeně
sledovala a myslela si: *Péro toho chlápka jsem měla
v kundičce.*

Máma zmateně přesunula pohled z piškotové buchty ke dveřím, kde lidi nadšeně vítali rozzářenou Dylan.

„Vdaná?“ Zamračila se a sevřela ústa kolem imaginárního kousku máslového koláče. „Ne, Calliško. Dylan není vdaná.“

„Vždyť je těhotná.“ Ukázala jsem na svoji bývalou nejlepší kamarádku, jako by se to nedalo rozeznat až z Neptunu. Věděla jsem, že to znělo jako odsouzení. Spousta lidí přece má nemanželské děti. Nejsou čtyřicátá léta. Jenže Dylan vždycky chtěla velkolepou svatbu. Se zlatým kočárem, jednorožci, bílými holubičkami a patery různými šaty na převlečení. V zásuvce na spodní prádlo měla pečlivě složené stránky vytržené z *Vogue* s nápady na květinovou výzdobu, jako by neexistoval pinterest.

„To je pravda, Calliško. Ale děti nevzniknou při svatebním obřadu. Myslela jsem, že to víš.“ Zamračila se a naklonila hlavu na stranu. „O ptáčkách a včeličkách jsme si nikdy nepovídaly, vid’?“

„S kým to má?“ Horečně jsem se rozhlédla.

Podívala se na mě, jako bych byla cvok. „Přece s Tuckerem Reidem. S kým jiným?“

S kým jiným? Dobrá otázka. Možná s někým, kdo nám celou střední školu nevyhrožoval, že nám zařízne spod'áry do zadku.

Takže jsou teď spolu? Kdy to začalo? Tu noc, kdy mě přistihla s Rowem? A jak s tím Row mohl souhlasit? Byl strašně impulzivní, když šlo o kluky, kteří mu připadali pod její úroveň. Což byl mimochodem každý člověk na světě. Byla jsem přesvědčená, že Tuckerův nos a Rowova pěst se důvěrně znají.

Taky – *Dylan spala s Tuckerem Reidem?* Byl to idiot, ale... docela sexy? Okamžitě jsem chtěla tu

šťavnatou informaci důkladně rozpitvat. Problém byl, že jsem ji chtěla probrat s Dylan.

Zatracenej. Tucker. Reid. Nedokázala jsem to pochopit.

Byl to náš tyran. No, vlastně to byl asi jen *můj* tyran. Vypadalo to, že jí už z batohu neodepíná placky k filmu *Husí kůže* a „náhodou“ jí v bufetu nekýchá do jídla na tácu.

Jako by Row a Dylan vycítili moji přítomnost, současně otočili hlavu ke mně s mámou.

Jako naprosto vyrovnaný a rozumný dospělý člověk jsem usoudila, že je vhodný čas obrátit se k osobě za mými zády a vychrlit na ni přívál nesouvislých slov, abych vypadala zaneprázdněně a lhostejně. Nechtěla jsem, aby některý z nich poznal, jak moc se s nimi bojím setkat.

Mojí nebohou obětí byl Lyle Cooper, drobný, asi sedmdesátiletý tesař, který každou neděli chodíval s tátou na pivo a rybu s hranolky.

„Lyle. Páni. Strašně dlouho jsem vás neviděla. Jak se máte?“

Pronikavě jsem si uvědomovala, že se Row s Dylan prodírají davem a pomalu kráčí naším směrem. Přesněji, Row kráčel a Dylan se kolébala. Prohodili pár slov s mámou, která stála hned vedle mě, a já se snažila konverzovat s Lylem a současně poslouchat jejich rozhovor.

„... upřímnou soustrast, paní Litvinová. Mám vyřídít pozdrav od mámy...“ *Dylan.*

„... bolest zmírní jen čas a víte, že jsme tu vždycky pro vás...“ *Taky Dylan.*

„... Artem byl první člověk, kterej ve mně doopravdy věřil,“ slyšela jsem říkat Rowa jeho neskutečně hlubokým barytonem, co mi olizoval kůži jako plamen.

„Viděl můj potenciál, přinutil mě na sobě pracovat; každý dítě prej potřebuje jednoho dospělého, kterej ho miluje, a jednoho, kterej v něj věří. Moje máma mě milovala. Ale Artem? Ten ve mě věřil.“

Dál jsem pohybovala rty, takže mi došlo, že melu pantem a Lyle poslouchá, i když ne moc nadšeně. Ustaraně se mračil a přikyvoval. Mluvím vůbec anglicky?

„... jen říkám, že Meat Loaf to neměl pojmenovat ‚I’d Do Anything for Love (But I Won’t Do That)‘, protože co to vůbec znamená?“ blábolila jsem. *Probaha. Ať mě někdo umlčí. Hned.* „No, pane Meat Loafe, vy pro lásku cokoli *neuděláte*. Pro slovo *cokoli* neplatí výjimka. Tak trochu je v něm zahrnutý všechno, víte? Ta písnička se měla jmenovat ‚I Would Do *Most* Things for Love‘. Ale pak by asi byla míň chytlavá. Všechno se točí kolem marketingu.“

Koutkem oka jsem si všimla, jak si Row tiskne pěst k ústům a vychutnává si, jak přicházím o poslední špetku chladnokrevnosti, která mi ještě zbyla.

„Víš, nikdy jsem Meat Loafa moc nemusel.“ Lyle si loknul piva a očima pátral po únikové cestě. „Karbanátek? To jo. Ale jako zpěvák mi moc neříkal. Osobně mám radši Springsteena.“

Láskyplně přimhouřil oči, jako bych byla šestileté dítě, které se snaží vyhláskovat nové slovo. „Neboj se, Callo.“ Popleskal mě po paži a já zatnula zuby, abych neucukla. „Nemusíš být chytrá. Jsi moc hezká, stejně jako tvoje máma.“

Dylan si v tu chvíli rozepnula vlhkou pestrobarevnou větrovku a vytřepala ji mým směrem. Na šaty a do očí mi dopadly kapky deště.

„*Jejda*. To jsem ale nešika,“ zahlaholila Dylan bez stopy lítosti v bezstarostném tónu. „Venku leje jako z konve. Počasí je *mrcha*, co?“

Tolik o tom, že mě nechá na pokoji, když jsem zrovna pohřebila tátu.

Otočila jsem se ke svojí bývalé nejlepší kamarádce.

Už jen při pohledu na její obličej se mi chtělo brečet. Byla tak... *dylanovská*. Měla tak hladkou kůži, že vypadala jako postava vytvořená AI. Všechny její rysy byly dokonale vyvážené a půvabem připomínaly Apollona. Se širokým úsměvem Julie Robertsové a dlouhýma, štíhlýma nohama modelky. Měla v sobě žár Evy Mendesové, takže vypadala sexy, ať dělala cokoli, včetně toho, že na mě teď zírala, jako bych zrovna zmlátila pandu bambusovým výhonkem.

Střeva se mi snad stokrát zapletla do sebe.

Chyběla mi.

Chyběla mi a pořád jsem toužila po jejím odpuštění. Po její náklonnosti, přijetí a svérázných vtípcích.

„To nic. Chyby se stávají.“ Čtyřikrát, pětkrát, šestkrát jsem mrkla. Neuběhlo ani deset vteřin a už jsem měla tik. Natáhla jsem k ní ruku. „Díky, že jsi přišla.“

Row stál vedle ní, ale ještě jsem nesebrala odvahu se na něj podívat. Dylan protočila panenky a ruku ignorovala. „*Sakra*.“ Vypadalo to, že je znechucená sama sebou už jen kvůli tomu, že mi věnovala pohled. „Pojď sem, ty jedna... Cal.“

Za nataženou paži mě k sobě přitáhla. Narazila jsem jí do břicha. Když mě sevřela v drtivém objetí plném útěchy, měla jsem pocit, jako by mi nasadila na obličej kyslíkovou masku a vdechla do mě život.

„Pořád jsem na tebe našťvaná, ale taky je mi tě líto,“ zamumlala mi do vlasů a lehce mě pohládila po hlavě. Ten dotek byl bolestně známý a uklidňující. „Artem byl nejlepší. Vzpomínáš, jak nám dovolil, abysme si na něm trénovaly líčení?“

„Jo,“ hlesla jsem, protože mě ty vzpomínky zaplavily jako řeka. „Už jsme ani nebyly tak malé. Kolik nám bylo? Třináct? Žádný roztomilý holčičky.“

„Úžasné mu slušely modré linky.“

„To je fakt.“ Roztřásla se mi brada. „Ohromně mu zvýraznily oči.“

V tu chvíli začala vodní show. Mám na mysli fontánu Bellagio. Jak mi kroužila prsty po zádech, rozbrečela jsem se. Voněla jako dřívější Dylan: parfémem Libre od YSL, žvýkačkou a tou vůní, která se vždycky vznášela v domě Casablancasových, domácím italským jídlem.

„Dylan,“ zajíkla jsem se. V jejím objetí jsem se rozplynula, rozpadla na milion kousků, ale nějak jsem věděla, že mě Dylan udrží pohromadě. „Tolik to bolí.“

„Já vím.“ Dala mi na ucho pusou mokrou od slaných slz. „Před třemi roky jsem přišla o tátu.“

Doug Casablancas umřel? A já tu nebyla, abych ji utěšila?

Odtáhla jsem se a rychle si otřela obličej. „Cože? To je mi líto. Nevěděla jsem to. Naši... nikdo mi nic neřekl. Hned bych všeho necha—“

„To já.“ O krok couvla, a jako bychom obě z toho objetí vystřízlivěly. „Poprosila jsem je o to. Zrovna jsi měla zkouškový období.“

„Komu na tom záleží?“ zeptala jsem se zděšeně. „Všeho bych nechala a přijela sem. Okamžitě.“

„Mně na tom záleželo. Jedna z nás musela se svým životem udělat něco užitečného. I když...“ Změřila si mě. „Připadá mi, že se to ani jedný nepovedlo. Co se stalo s tvým vytouženým titulem?“

Ouvej. Skousla jsem si vnitřek tváře. „Zrovna pracuju na skvělém plánu.“

„Vždycky jsi potřebovala trochu postrčit správným směrem.“ Koutky jí zacukaly v úsměvu. „Přiznej to, Dot, pohánělo tě moje hecování.“

„Přiznávám, že mi minulé čtyři roky chybělo.“ Rozhostilo se rozpačité ticho. Máma se přesunula k sousední skupince, aby nám poskytla soukromí.

„To je fuk.“ Dylan si povzdechla. „Chci říct, že jsi to podělala, když ses vyspala s mým bráchou. Ale... možná to přišlo v pravou chvíli.“

„Jak to myslíš?“ Zamračila jsem se.

„Měla jsem dobrou záminku, abych s tebou přerušila vztahy dřív, než ty je přerušíš se *mnou*.“ Dylan upřela oči na svoje adidasky Superstars a našpulila rty. „Než ti dojde, že velkoměsto je plný prima lidí, se kterýma můžeš kamarádit. Nechtěla jsem se trápit, že mě už nepotřebuješ. Nechtěla jsem mít pocit, že už pro tebe nejsem dost dobrá.“

Musela se zbláznit, jestli si myslela, že by jí někdo z mých známých v New Yorku mohl konkurovat, ale pochopila jsem, že o nás nechce mluvit. Vzala jsem ji za ruce. Byly v mých bezvládné. Nejvyšší čas změnit téma.

„Jsi v tom!“ oznámila jsem.

S posměšným výrazem vzhlédla. „*No teda*. Jak jsi to poznala?“

Skousla jsem si ret. „Je Tuckera?“

Rozpačitě přikývla a pak protočila panenky. „Je humří sezona, takže bude tři nebo čtyři tejdny pryč. Podle úlovku.“

„Tucker je rybář?“ Vytřeštila jsem na ni oči. Spousta věcí z rodného města mi unikla.

„NASA ho chtěla na pozici lékaře, ale Tuck je odmítl s tím, že mu počasí v Texasu nesvědčí.“ Zamávala si rukou před obličejem, aby se ochladila. Sakra, tolik mi

chyběl její smysl pro humor. „Víš, Tuck je frajer, ale ne nejostřejší tužka v penálu. Jsem si celkem jistá, že polovina humrů, který uloví, jsou chytřejší než on.“

„To mě mrzí,“ vyhrkla jsem.

„Proč?“ Přejela si rukou po břiše. „Pamatuješ, jak jsme dělaly v devítce ty testy? Mám nadprůměrný IQ, takže myslím, že to děcko bude v pohodě.“

„Myslela jsem, že mě mrzí, že je na moři a riskuje život.“

„Mě to nemrzí,“ opáčila bezstarostně. „Když je tady, jen čumí na fotbal, chlastá pivo a stěžuje si, že neplním svoje ‚ženský‘ povinnosti. Tým Oceán se vším všudy.“

Na okamžik jsme se odmlčely a dívaly se na sebe. Nakonec jsem to už nemohla vydržet. Nezvukně jsem vyslovila: *Spala jsi s Tucker Reidem, Dylan. Proboha.*

Dylan vyprskla smíchy. Přitiskla si dlaň na pusku a přísně se zamračila. „Sklapni. Pořád jsem na tebe naštvaná. Nepřišla jsem se usmířit.“

„Ani kdybych strašně moc škemrala?“ Zakmitala jsem obočím.

„Zeptej se, až se najím. Mám šílený hlad.“ Rozhlédla se po místnosti a zkontrolovala lidi a bufetový stůl. „A teď mě omluv, jdu si naložit talíř jídla pro těhotnou ženu, a zatímco mi bude úplně cizí člověk ličit děsivé porodní historky, všechno do sebe nacpu. Když jsem vyrazila mezi lidi posledně, Melissa mi vyprávěla o svých dvou uměle vyvolaných porodech, steroidových injekcích a akutním císaři. To se dá jen těžko překonat, ale věřím si.“

Odkráčela pryč a nechala mě tam stát se srdcem v krku a zoufalým odhodláním dát věci mezi námi do pořádku. Kdysi jsem ji zradila, ale už to nikdy neudělám. Potom, co se zase na okamžik ocitla v mé blízkosti, jsem si život bez Dylan neuměla představit.

„Dot.“ Ten zastřený hlas mi vplul přímo do krevního oběhu a já přesně věděla, komu patří. „Upřímnou soustrast.“

Neochotně jsem zvedla hlavu a natáhla krk, abych viděla Rowovi do očí. Byl asi o dvacet centimetrů vyšší než já. Rozhoupal se mi žaludek.

Byl nádherný. Totálně mě rozhodil.

Row Casablanco byl vždycky bourák, ale *tohle*? Při pohledu na jeho obličej mě opustily všechny feministické ideály a koupily si jednosměrnou letenku na Bora Bora.

Ostře řezaná čelist, dolíček uprostřed spodního rtu, vějíř vrásek kolem očí s dlouhými řasami. Jak to, že je tak přitažlivý?

Rty se mu pohybovaly, proto mi došlo, že na mě mluví, zatímco já si představuju, že tu pusu líbám, jako by na tom závisela budoucnost národa.

„Můžeš to zopakovat?“ Odkáslala jsem si, omráčená jeho rysy.

„To s Artemem je mi líto,“ pronesl tónem, kterým se obvykle oznamují rozsudky za vraždu prvního stupně. „Bez ohledu na moji averzi k jeho dceři byl vážně jedinečný.“

Rozhodně jsme nemysleli na stejnou věc. Chtěla jsem po tom chlápku šplhat jako po stromě. A on chtěl, abych z nějakého stromu spadla a zlomila si vaz. Bylo jasné, že se chtěl chovat zdvořile a jít dál. Už se ke mně otáčel zády, aby se odporoučel. Dostala jsem tik.

„Jo.“ Zastrčila jsem si vlasy za ucho. „Totiž... ehm, souhlasím.“

Vždyť to ani není věta, Cal. Jen shluk vycpávkových slov.

Otočil se a chystal se odejít. Něco mě přimělo mu v tom zabránit. Možná pocit viny?

„Pamatuješ si o něm hodně věcí?“ vyhrkla jsem.

Tátu znal každý, kdo maturoval na zdejší střední škole. Byl to *ten* učitel. S kostkovanými košilemi, devíti propiskami v náprsní kapse a ledvinkou, kterou dostal zdarma od pojišťovny. Ale táta se mnou nikdy neprobíral svoje vztahy s ostatními studenty. Chránil jejich soukromí stejně pečlivě jako svoje.

„Jen ty dobrý.“ Přimhouřil oči. „Fyziku a chemii jsem měl ve škole nejradši.“

„To... jsem... nevěděla.“ Bylo to peklo. Dívat se na něj a současně se snažit, abych mluvila normálně. Po zralé úvaze jsem se to rozhodla zabalit. „Díky, že jsi k nám přišel, ale radši –“

„Den předtím, než umřel, jsem se na něj byl podívat.“

Cože? Vůbec jsem nevěděla, že je ve městě. Jak to, že mi to máma neřekla?

Netušila, že tě ten večer, než jsi odjela do New Yorku, připravil o panenství a to, co ti zbylo ze srdce.

Zírala jsem na něj, příliš šokovaná, abych zvedla z podlahy čelist, která mi tam úžasem spadla. „Vážně?“

„Požádal mě, abych přišel na jeho ‚opravdovou zábavu‘.“ Row naznačil ve vzduchu uvozovky. Tak táta mluvil o svém blížícím se pohřbu. *Opravdová zábava.* Protože chtěl, aby lidé byli šťastní, že žil, a ne smutní, že umřel. „Prej ti mám připomenout, že už ho nic nebolí. Že je zrovna teď nejspíš v nebi a hraje šachy s Leonidem Steinem a Abe Turnerem a jí kaviár.“

Zběsile jsem mrkala a ukládala si ta slova do paměti. Tohle byla ta nejtátovatější věc, jakou jsem kdy slyšela. „Táta v nebe nevěřil.“

„Přesně tohle prej řekneš. A taky ti mám vyřídit, že se spletl. Poprvý a naposled v životě.“ Row lehce pokrčil rameny.

V očích mě pálily slzy, ale usmívala jsem se. „Co ještě řekl?“

„Abyste tomu neříkali oslava života, protože to vždycky vypadá, jako byste mrtvému schválně připomínali, že tady už není.“

Cítila jsem, jak se mi klepe brada. „A pamatuješ si to přesně?“

„No, jsou to *tři* věty,“ odseknul Row chladně a zamračil se. „A nejsem idiot.“

„Ještě něco? Chtěl mi říct ještě něco?“

„To je všechno.“

Rozesmála jsem se a současně rozbřečela. Někde mezi pohnutím, dojetím a naprostým zoufalstvím. Row mlčel. Jen se na mě lhostejně díval zlatýma očima. Rychle jsem si otřela slzy. Štvalo mě, že při každém setkání s ním vypadám a chovám se jako totální cvok. Opět se ke mně otočil zády a chystal se odejít. Páni, nemohl mě vystát. Rozhodla jsem se mu v tom zabránit, jen abych ho namíchla. Co si to dovoluje? Připravil mě o poctivost a je to pohřeb mého táty. Bude se ke mně chovat hezky, i kdyby to byla poslední věc v životě, kterou udělá.

„Tak jak je v Paříži?“ Popotáhla jsem a znova si otřela oči.

Zastavil se, otráveně zaúpěl a obrátil se zpátky ke mně. „Nevím. Zeptej se někoho, kdo tam žije.“ Potom zvedl ze stolu na stole čistý talíř a začal si nandávat jídlo. Byl studený jako psí čumák. I když se ke mně coby pubertáče choval mile, v dospělosti se to rozhodně změnilo.

„Zeptala jsem se tebe.“ Snažila jsem se mu dívat do obličeje, i když se mi žaludek svíral strachem. „Protože tam žiješ. Píší to na Wikipedii. Takže to musí být pravda. Je to pravda, *ne*?“

„Prima, další stalker.“ Zakabonil se, plastovou vidličkou nabodl kousek prosciutta a položil si ho na talíř.

Další? Kolik jich je?

„Jsi slavněj a vyrůstala jsem s tebou. Samozřejmě, že jsem si tě ze žárlivosti vygooglovala. Ne, že bych ti ukradla sperma. A tu možnost jsem měla.“ Vážně bych měla sklaptopnout. Čím dřív, tím líp. Ideálně před dvaceti minutami.

„Ted' žiju ve Staindropu,“ přišla neochotná odpověď. „I když *žiju* je nadsázka. V tomhle městě nejsou ani podělaný Whole Foods.“

Budeme sousedi? Prima. Jde to od desíti k pěti. A to jsem dopoledne vyzvedla tátův popel v krematoriu. Vzala jsem si čistý talíř, postavila se vedle Rowa a předstírala, že si vybírám pochutiny, které jsem tam osobně teprve před hodinou nachystala.

Chtěla jsem se usmířit s Dylan. Zrovna jsem v životě přišla o důležitého člověka a toužila tu ztrátu vyvážit tím, že do něj vrátím někoho jedinečného. Cesta k Dylan vedla přes souhlas jejího bratra. Takže možná není až tak špatné, že budeme s Rowem bydlet ve stejném městě.

„Proč ses vrátil?“ pípá jsem.

„Asi před rokem jsem si tu otevřel podnik.“ Popadl kousek třešňového koláče a nacpal si ho do pusy, aniž by ho ochutnal. „Descartes.“

Měl dokonalý francouzský přízvuk. Ztvrdly mi bradavky, kterým se zřejmě jeho francouzština líbila. „Fakt? Neslyšela jsem o něm.“

„Lidi z Michelinu se o něm doslechli. Dali mu tři hvězdy. První restaurace v Maine, která je získala. Vlastně jsem za ni zrovna dostal cenu Jamese Bearda. Tím se asi kvalita potvrzuje.“

Sarkasmus mu slušel. Sakra, slušel by mu i pytel na odpadky.

Taky, proč mu tak šlo všechno, na co sáhl? Někomu jako mě, jehož život představovala řada neúspěchů zpestřených nákupy ve večerce a nočními cestami do prádelny, to přivádělo k zoufalství.

„Proč jsi ji pojmenoval Descartes?“ Hryzala jsem si koutek úst.

„Taco Bell mi vyfoukli.“ Když si promnul ukazovákem spodní ret, zašimralo mě v podbřišku.

„Ne, myslím tím, proč sis ze všech filozofů vybral zrovna jeho?“ Descartes byl zakladatelem analytické geometrie. Mého tátu fascinoval a často o něm mluvil.

„Vždycky jsi tak zvědavá?“ ucedil.

„Vždycky jsi tak nepříjemnej?“ odsekla jsem.

„Jo,“ odpověděl. „Postavil jsem na tom celou kariéru. Jsem prostě kretén.“

„Vždycky jsi takovej nebyl,“ podotkla jsem a dál se mu dívala do očí. „Kdysi dávno jsi občas byl nejlepším součástí mého dne.“

Moje vyznání mě vyděsilo. Byla jsem moc upřímná, moc otevřená. Row měl stále nic neříkající, lhostejný výraz. Nezachvěl se mu jediný sval. „Musela jsi mít mizernou pubertu, když ses tolik upnula na někoho, komu jsi byla úplně u zadku. Běž dál mučit Lylea bláboly o VH1.“

„Radši budu mučit tebe. Stojíš vedle mě a na rozdíl od Lylea tě nemám ráda. Takže to se mnou musíš vydržet.“ Kašlala jsem na jeho hroznou pověst nebo na to, že se obvykle na každého usmívám, jen abych se mu zavděčila – takhle se ke mně chovat prostě nebude.

Row mě letmo přejel očima. Strčil si do pusy další sousto neidentifikovatelného jídla. „Máš jinou barvu vlasů.“

„Jen na konečcích.“ Cítila jsem, že rudnu, což mě překvapilo. Jo, byla jsem do něj kdysi zamilovaná, ale

už jsem se z toho vystonala. Vzpomněla jsem si na něj, jen když jsem ho zahlédla v televizi nebo na lesklé obálce časopisu. „Indigo. Znamená smutek a žal.“

„Neptal jsem se.“

„To je mi fuk,“ opáčila jsem. „Mě tímhle hulvátským chováním neurazíš. Nejsem jedna z tvých televizních soutěžících.“

„Když ti přestanu odpovídat, odejdeš?“ Zamračeně se poškrábal na bradě.

Přitiskla jsem si dlaň na hrudník. „Ranil jsi mě, Ambrosi. Myslela jsem, že si spolu poklábosíme.“

Odmlčel se a naložil si na svůj už vrchovatý talíř další dobroty. Row během uplynulých let otevřel a řídil luxusní restaurace po celé Evropě, ve kterých jste si museli zamluvit stůl půl roku dopředu, přesto nebyl snob, pokud šlo jídlo. Pořád miloval zapečené makarony se sýrem a proslulé lasagne svojí mámy.

Já? Vybírala jsem si jídlo stejně jako cesty v životě – špatné. V obou případech jako bych nedokázala překročit vlastní stín a vždycky se nakonec cítila pod psa.

„Volím si barvu podle nálady,“ slyšela jsem se brebentit, i když Row určitě nestál o podrobnosti. „Takže, než táta umřel, měla jsem konečky žlutý. Cítila jsem se tak nějak sebejistě. Statečně, pokud šlo o další tejden. Myslela jsem si, že s ním strávím ještě pár dní.“

Zahučel, aby mi naznačil, že mě slyšel, ale neutěšil mě. Olízla jsem si spodní ret a řekla: „Víš, nějakou dobu zůstanu ve městě...“

„Nezám,“ utnul mě jízlivým tónem.

„Nejsi moc nafoukanej? Chtěla jsem tím říct, že bych se strašně ráda usmířila s Dylan.“

„Fakt? Hmm, mám pocit, že ona o to nestojí.“ Strčil si do pusy kousek koláče z Walmartu a pomalu pře-